

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745824096.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

Ovre paa den anden Side af Gaden boede den skønne Johanna - "Hørkræmmerens Hanne", som Jomfru Mortensen til min usigelige Forbitrelse kaldte hende. Naar Bekendtskabet først blev gjort, kan jeg ikke erindre, men det er ogsaa en ligegyldig Sag; Solen skinner jo lige klart, fordi man ikke kan huske den første Dag, man saa' den. Naar jeg sammenligner Johanna med Solen, er dette ikke uden Grund. Som den var hun tidlig oppe, og som den straalende hendes store mørkebrune Øjne over til mig, naar jeg sad ved Vinduet og fra Bogen hemmelig skottede over til min lille Legekammerat. Om Vinteren, naar Vinduerne stod med de forunderlige, hvide Granris, fik jeg af Onkel en stor Toskilling. Den blev lagt paa Kanten af Kakkellovnen og derpaa presset imod Ruden, indtil der kom et Kighul ud til Gaden, hvor Istappene glimrede og Snedriverne lyste i Solskinnet. Lidt efter kom der et lignende Hul paa Hørkræmmerens Rude, og 41

Natsværsaa vidste jeg, at Johanna var oppe, at hendes straalende Øjne stirrede over imod mig, og længselsfuldt ventede jeg paa den Time, da Solen skulde faa Isblomsterne til at smelte, for at Legen kunde begynde. Alt, hvad Jul, Nytaar og Fødselsdag havde bragt af Legetøj, blev nu stillet op. Soldaterne marcherede i lange Rækker langs Rudernes Sprosser, Kanonerne var kørt op nedenfor, og Dukketeatret med dets papirflade Skuespillere var i fuld Gang - alt sammen til Ære for Johanna. Til Gengæld kom de vidunderligste Sager til Syne ovre fra den anden Side af Gaden. Dukker med Parykker, som kunde friseres, og med Øjne, som kunde gaa helt rundt i Hovedet; smaa Kasseroller og Stegepander af Træ med de mest forføreriske Retter; et Dukkehus med virkelige Vinduer, en Seng med Dyner, som kunde tages af og lægges paa, og endelig en Paradisfugl med Hale og to Kolibrier med lange Næb - det var det dejligste, jeg havde set i Verden. Længe spekulerede jeg paa, hvormed jeg skulde kunne overstraale disse Skatte, som Johannas Onkel, Koffardikaptajnen, havde bragt med til sin Yndling. Jeg havde for første Gang været paa Komædie og set "Aladdin" - det var endnu herligere end baade Paradisfuglen og Kolibrierne. Onkels Spirituslampe skulde være Lampen, og til Ringens Aand havde jeg kaaret Jomfru Mortensen. Kun var jeg i Knibe med, hvorledes jeg skulde faa Gnister ud af Muren, naar jeg stødte Ringen imod den. Da bragte Onkel om Aftenen en stor Nyhed hjem med sig. Det var nogle smaa Træpinde med en Klat rød Lak paa den ene Ende. Naar man stødte dem imod Væggen, fultede de af og spruttede lige saa godt som Gnisterne paa Teatret, og meget bedre end det gamle kemiske Fyrtøj, som stod i Onkels Stue, og som jeg undertiden fik Lov til at aabne, naar vi om Aftenen kom hjem og Lysene skulde tændes. Saadan 42 en maatte jeg have, baade til Forestillingen og til at vise Johanna; men Onkel sagde, at det ikke var noget for Børn - desuden var de dyre, de kostede en Mark Æsken. Hvor længselsfuldt skottede jeg ikke til den røde Æske med den grønne Strygesats, og da endelig Onkel sov, listede jeg mig op og tog tre, som jeg gemte i Sengen. Den Nat sov jeg ikke - jeg tror ikke, at Prometheus' Hjerter bankede stærkere, da han havde stjaalet Ilden fra de udødelige Guder.